

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyas.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Xavier Mínguez, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (*Fotògraf*).
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, F. Bella, Ll. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirena, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J. Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES:

Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

D'Escrivà de Balaguer a Pere Casaldàliga

En pocs dies dos homes d'església han tingut un cert protagonisme en l'opinió pública. L'un, Escrivà de Balaguer, elevat a la beatificació amb tot el cerimonial fastuós del Vaticà i el seu actual estadant, Joan Pau II. L'altre, Pere Casaldàliga, proposat candidat al premi Nobel de la Pau 1992 pel Parlament de Catalunya per la seua llarga trajectòria al servei dels oprimits. El primer, per aconseguir tan alt honor ha necessitat demostrar uns suposats miracles. Del segon, el verdader miracle és que continue viu després de tres atemptats mortals contra la seua persona. El primer, pare de l'Opus, representa els interessos d'aquells qui es creuen escollits. El segon, impulsor de la Teologia de l'Alliberament, representa la veu dels qui no tenen veu. Però el gran miracle de tot plegat és que tots dos diuen que prediquen l'Evangelí i que segueixen els passos de Jesús.

El fet és que ens trobem davant dos models ben diferents d'estil de vida. I que l'un, Escrivà de Balaguer, ha estat premiat per les altes instàncies vaticanes amb més o menys escàndol, —per més que no hem d'oblidar que, en beatificacions i canonitzacions, n'hi ha hagut altres precedents—. En la llarga llista de sants, són molts els que avui ens farien angúnia. En canvi, Pere Casaldàliga viu el seu compromís lluny del Vaticà, tant geogràficament com, de ben segur, espiritualment. Tots dos tenen un ampli suport popular, però el pare de l'Opus només compta amb els més que incondicionals del seu grup, i el català de Balsareny rep suport d'àmbits molt més enllà del que estrictament és església. Si això és bo o dolent, no ho sabem, però en tot cas és una dada a tenir en compte. El que sí que voldríem és que Pere Casaldàliga tinguera més sort que no Lluís M. Xirinachs quan va trucar a les portes de l'Acadèmia Nobel.

Un club i un país

I Koeman va encastar la pilota just al límit del pal esquerre, ben endins de la porteria. I tot un

país va alçar el cap i va cridar fins a l'extenuació. Jordi Pujol havia plorat, com tants altres, per la derrota davant el Benfica l'any 1961. Era a la presó de Saragossa practicant el cantò lògic de la militància antifranquista i rumiant teories que no tenien futur. Jordi Pujol va plorar, com tants altres, la terra cremada davant el Steaua, al 1986. Exercia de president de la Generalitat de Catalunya, la institució que la reforma democràtica va donar a les quatre províncies del Principat. Però Jordi Pujol ja no haurà de plorar, com tants altres, més llàgrimes de frustració esportiva: El Futbol Club Barcelona ha sabut donar-se el títol de campió d'Europa. El president continua exercint de president d'una institució que, en els seus límits i les seues misèries, és la mateixa que la reforma democràtica va donar al Principat. Mentre, hi ha hagut una bogeria col·lectiva sense precedents. Durant un impressionant espai de 48 hores, res no ha importat més que el cerimonial de la victòria. Només valia la pena sentir que el món, des del Tàmesi al Llobregat, era nostre. Creure totes les frases pomposes que ens deien del club més important del planeta Terra. Esprèmer, fins a la darrera gota, l'orgull exorbitant del triomf més esperat. Hem tocat el cel. El poder i la glòria tenien nom català.

Ara, ja tot depèn de nosaltres. Però valdria la pena que Jordi Pujol mirara més enllà de l'esport. Entre els milers de catalans que es van llançar als carrers després de Wembley, descobriria no tan sols ciutadans entusiastes d'un país encara per fer. Hi trobaria un catalanisme, visceral i emotiu, disposat com mai a buscar el futur. No hi ha més límits que els autoimposats. Aquest és el missatge que cal aprendre d'una victòria històrica.

